

ВІН ВИБРАВ КРАЩУ ЧАСТИНУ

Сімейний молитовник
Великий піст - Великдень 2023

Шановні родини,

ми знову зустрічаємось у молитві, щоб прожити разом, молоді та дорослі, шлях до Великодня, і я глибоко вдячний за цю можливість. Приємно думати про те, що ми об'єднані, хоч і на відстані, через цей букет та інструменти, які його супроводжують. Це важлива нагода відчувати себе сім'єю, насолодитися красою Церкви, яка стає домом і де можна відродити тіло і дух, зважаючи на ту подорож, настільки ж захопливу, як і виснажливу, яка називається «життям».

У цей період Великого посту, який відкривається, ми запрошені навчатися в розпізнаванні та виборі. Приклад прийде до нас від Марії, сестри Марти, яка в Євангелії від Віфанії розповідає нам, що, ставши біля ніг Ісуса, вона вибрала найкраще, слухаючи Його Слово та насолоджуючись його товариством.

Запрошення для мене і для кожного з вас полягає в тому, щоб ми могли справді прибути до Великодня, здатні розпізнати Воскреслого, який населяє наше життя, наш дім і цю неспокійну історію, завдяки щоденному навчанню, яке від етапу до етапу, від тижня до тижня, зробив нас слухняними до Духа і здатними вибирати згідно з Божою логікою, логікою любові до кінця.

Гарної прогулянки,
+ Vescovo Francesco

Назва великопісної подорожі «Він вибрав найкращу частину» є продовженням того, що було обрано для супроводу періоду Адвенту. Знову надихнімося уривком з Євангелія від Луки, який виступає як ікона в цьому пастирському році (Лк. 10, 38-42), і продовжимо розповідь, звернувши свій погляд на Марію, сестру Марти, яка, сидячи біля Ісуса ноги, слухає Його Слово. І це змушує самого Ісуса сказати, що він вибрав кращу частину.

Це стиль, у якому ми хочемо йти до Великодня, навчаючись у розпізнаванні та виборі, як писав нам наш Єпископ у вступі. І запрошення полягає в тому, що це шлях, яким треба жити всією сім'єю, бажаючи – від сцени до сцени – дозволити собі зустріти й провокувати деякі персонажі, яких ми зустрінемо у святкових Євангеліях, від Попільної середи до Урочистості П'ятидесятниці.

Опори, через які ми будемо вести і супроводжувати в молитві, складаються з:

- ПАПКА, призначена для збору та відстеження подорожі,
- БУКЛЕТ, який містить тексти та провокації молитися всім разом, як сім'я, так і як дорослі,
- КАРТА, яка супроводжуватиме великопостну подорож наймолодших у родині, завжди переплітаючись із подорожжю їхніх батьків та старших братів і сестер.

- Тижневий ритм молитви в брошурі буде позначений сімома провокаціями, з яких випливатимуть молитва та обмін, по одному на кожен окремий день тижня, починаючи зі свята:
- святковий уривок Євангелія слухати слова і життя Ісуса, навчаючи нас у продовженні, на святі,
 - уривок з першого святкового читання для продовження відвідування Слова, у понеділок;
 - екзистенційно-духовний коментар до першого читання, щоб по вівторках слухати голоси братів у вірі,
 - свідчення, яке повторює хороші сімейні історії по середах,
 - благословення столу, щоб навчати нас у вдячності та довірі в четвер,
 - свідчення бергамських місіонерів, щоб дати нам провокувати інший досвід і стилі по п'ятницях;
 - художній коментар до твору молитися в товаристві персонажа тижня, в суботу.

Серед сторінок буклету ми знайдемо особливе нагадування про те, щоб не забувати подорожі маленьких дітей, які, дотримуючись власної карти, зможуть прийти на Великдень між молитвами, щоб читати, зобов'язаннями жити, орігами, щоб складати, наклейки для прикріплення та багато іншого

Проект місійної солідарності на Великий піст 2023

ВИБЕРІТЬ ЛЮДИНУ

A muy pocos años del inicio de la cooperación misionera en Bolivia, Monseñor Gaddi quiso que la Iglesia de Bérnago, en todos sus componentes, escogiera el tiempo de Cuaresma como tiempo de atención y solidaridad hacia las misiones diocesanas, que pocos años después pasan a ser tres: Bolivia, Costa de Marfil y Cuba.

El deseo del obispo era que toda la diócesis se sintiera parte de esta cooperación misionera que siempre ha elegido estar del lado del hombre para promover su dignidad. Así comenzó la experiencia de la "Cuaresma Misionera" para Bérnago.

Тоді ми почали триматися осторонь...

...болівійця, якому важко розпоряджатися кількома монетами, які він має в кишені, і витрачає їх на алкоголь, щоб забути про свої нещастя; який змушений залишити сім'ю в пошуках більш гідної роботи і часто губиться в пошуках легшого, але не чесного заробітку; який змушений покинути свій котедж, щоб шукати щастя в передмістях великих міст, таким чином опиняючись втіленням сумного явища безладної та анонімної урбанізації...

Наприклад, дон Рікардо Джаваріні намагається дати відповідь на ці проблеми, об'єднуючи соціальні мережі за участю сімей, людей похилого віку, молоді та дітей, дон Фабіо підтримує дітей через широко поширений комедор, а дон Алессандро допомагає молодим людям і дорослим, які впадають у алкоголь, відновити життя.

... на боці жителя Кот-д'Івуару, який дарує своє майбутнє землі, розграбованій транснаціональними компаніями, які прагнуть легкого збагачення; хто все ще надто покладається на фатальності життя; хто є жертвою згубних наслідків хвороб, які можуть знайти адекватні ліки всього за кілька євро...

це деякі з уважних моментів, про які дон Марко та дон Лука пам'ятають, коли відвідують громади та особливо близькі до сімей, у яких є хворі люди. Так само Вальтер, особливо уважний до дітей та молоді з обмеженими можливостями.

...на боці кубинця, який не має місця для свободи у виборі, думках і мріях; що він не може вирішити своє майбутнє; який через політичний вибір не має достатньо їжі, щоб гідно прогодувати себе та свою сім'ю...

це найбільша увага, яку Дон Массімо намагається приділити співпраці з Карітасом Гуантанамо Баракоа. Дон Серхіо, який щойно прибув на Кубу, також опиняється в цій ситуації відчуження, намагаючись зрозуміти, як бути носієм людства на землі, яка все ще намагається знайти свій шлях

Кошти зі зборів Великого посту, які будуть передані наприкінці цього ж дня в парафії, будуть використані для піднесення гідності болівійців, івуарців і кубинців, довірених нашим місіонерам.

Активізуючи творчі здібності малюків вдома, ми пропонуємо побудувати контейнер, куди можна день у день збирати пропозиції для місії.

ПОПІЛЬНА
СЕРЕДА

Giampietro Silvio
(circa 1495 – Venezia, 1551)
Cristo morto sostenuto da tre angeli
1530 – 1550 circa, Olio su tela, 268 x 155
cm

ВИБЕРІТЬ... МОВЧАННЯ

Середа 22 лютого

Хрестимося

З Євангелія від Матвія (6, 5-6)

У той час Ісус сказав своїм учням: «Коли ви молитесь, не будьте, як ті лицеміри, що в синагогах і на кутках майданів люблять молитися стоячи, щоб їх бачили люди». Правду кажу вам, вони вже отримали свою нагороду. Натомість, коли ти молишся, увійди до своєї кімнати, зачини двері й помолись до Отця свого, що в таїні; і Отець твій, що бачить таємне, віддасть тобі.

Помолімось разом, кажучи:

Отче, що бачить таємне, прости нас..

Завжди ми тримаємо твої дари,
не ділячись ними по-братерськи з нужденними. *Ret.*

За всі часи ми звертаємося до тебе у молитві про допомогу,
без того, щоб потім допомогти іншим. *Ret.*

Завжди ми не знаємо, як позбавити себе того, що
заповнює наш апетит
і не дай нам зустрітися з тобою. *Ret.*

Завершуємо читанням молитви Слава та
знаменням хреста.

Хрестимося

Любі діти,

протягом цього Великого посту ми вирушимо з вами в подорож, яка тиждень за тижнем вестиме нас до ВИБОРУ.

Ми виберемо деякі погляди за допомогою персонажів, яких зустрінемо в недільних Євангеліях і які допоможуть нам молитися, але не тільки! Будуть інші речі, які можна відкрити та зробити, як і в будь-якій подорожі. А щоб не заблукати, у нас буде доступна КАРТА, яка позначатиме наш шлях.

Не потрібно буде ходити по маршруту у встановлені дні, але в межах кожного тижня кожен може організувати себе як може, навіть за допомогою батьків. Звичайно, було б чудово не робити все одночасно, але пам'ятати про те, щоб проходити один етап за раз, або, можливо, навіть у два дні тижня, не пов'язаних із цим, щоб наша подорож привела нас послідовно до Великодня, коли ми будемо зустрічати воскреслого Ісуса.

Коротше кажучи, на нас чекає багато справ...
тож давайте!

Гарного посту і доброї МОЛИТВИ

*Стоячи навколо столу, беремося за руки
і один молимося за всіх наступними словами.*

Дякуємо Господу за їжу, яку Ти нам даєш.
На початку цього посту,
участь у молитві,
допомогти нам зрозуміти, яка їжа дає сили нашому організму
мати можливість любити вас, служачи вашим братам,
і якої їжі слід уникати
тому що це заважає нам бачити вас
як шлях, правда і життя для нашого щастя.
Молитва, піст і милостиня
нехай вони допоможуть нам повною мірою відчутти шлях до Великодня.
В ім'я Отця і Сина і Святого Духа.
Амінь.

**Якщо є діти,
батьки малюють своїм дітям на чолі знамення хреста.
Завершуємо молитвою «Отче наш» і знаменням хреста.**

Давайте прочитаємо голос і свідчення дона Єфрема Лаццароні, священника fidei donum на Кубі.

Вчора я викликав механіка, щоб він полагодив парафіяльний джип, який тепер, після кількох років «місії» тут, у горах Баракоа, часто ламається. Вдень механік прийшов до мене додому, і коли ми виходимо з воріт, він мені каже: «Звичайно, у вашої машини дуже поганий стан, і радіо теж не працює!». Я відповідаю: «Так, ще трохи працює...». А він дивується: «То чому ж ви не вмикаєте?!».

Лише останній епізод змусив мене поміркувати про те, як серед багатьох форм бідності, з якими стикається Куба, є й форма мовчання.

Між постійним медіа-бомбардуванням ідеологією, шумом застарілих гаджетів,

бажанням вечірки, щоб забути про проблеми, та соціальною схильністю «виправляти світ» балаканиною... тиша не дуже практикується, навіть у церквах.

Або, можливо, це сучасний світ, який живе в постійному і вже істотному потоці багатьох «зв'язків», вважаючи мовчання чимось «застарілим». Але саме в цьому контексті я запитую себе: «Чи мовчання все ж не може надати моєму життю додаткову цінність?».

Спонукані тим, що ми почули, і останнім запитанням, яке нам було дано, ми зобов'язуємося зробити мовчання союзником у нашому щоденному житті та нашій молитві.

Завершуємо, взявшись за руки, молимося словами «Отче наш» і знаменням хреста.

На початку цього Великого посту дозволимо себе спровокувати цю сцену, яка вже, здається, веде нас до кінця шляху. Ці сорок днів хочуть стати тренуванням, тому що ми можемо вибрати найкращу частину, не обов'язково найлегшу.

Серцем картини є бездыханне тіло Ісуса, яке несе на собі ознаки Його Страстей. Три різнокольорові ангели підтримують, опікуються та пропонують для споглядання три різнокольорові ангели, чиї шати ще більше підкреслюють ширість плащаниці та кольору обличчя Ісуса. Зосередьмо свій погляд на обличчі центрального ангела: він виявляє сильні емоції та щире участь у драмі, яку це нещодавно було пережито на Хресті. На відміну від двох ангелів з боків, які не можуть стримати сліз, той, що в центрі, погвинений, ніби відчуває глибоке і невимовне співчуття. Великий піст, який ми маємо пережити, може бути часом для зміцнення інтимного зв'язку з Ісусом, який живе в тиші та слуханні Його Слова.

Помолимося разом, кажучи:

Господи, навчи нас молитися.

Весь час коли молимося тобі - це бажання звільнитися від усіх проблем, і зустрінися з тобою. *Ret.*

Завжди ми не можемо любити і дозволити себе любити. *Ret.*

Завжди ми боїмося відкрити правду про себе в діалозі з тобою. *Ret.*

Завершуємо читанням молитви Слава та знаменням хреста.

ПЕРШИЙ
ТИЖДЕНЬ

Марко д'Оджоно
(Oggiono, близько 1470 – Мілан, близько
1524)

Обличчя Спасителя
Панно, олія, 42 x 30 см
Бергамо, музей Адріано Бернареджі

ВИБЕРІТЬ...
ДОБРЕ

Неділя 26 лютого

Хрестимося

З Євангелія від Матвія (cfr. 4, 1-11)

Дух повів Ісуса в пустелю, щоб диявол спокушав його. Спокусник сказав йому: «Якщо Ти Син Божий, скажи, щоб це каміння стало хлібом». Але він відповів: «Написано: Не хлібом самим буде жити людина, але кожним словом, що виходить із уст Божих». Тоді диявол підняв його на найвищу точку храму і сказав йому: «Якщо ти Син Божий, кинься вниз». Ісус відповів йому: «Написано також: Не випробовуй Господа, Бога свого». Знову диявол підняв його на дуже високу гору і сказав йому: «Усе це я дам тобі, якщо ти, впавши до моїх ніг, поклонишся мені». Тоді Ісус відповів йому: «Відійди, сатано! Бо написано: Господеві, Богові своєму, будеш вклонятися, Йому одному будеш служити». Тоді диявол покинув його

Помолимося разом, кажучи:

Прости нас, Господи, ми згрішили.

На всі часи ми вибрали те, що нам подобається
замість того, що нам добре. *Ret.*

Завжди ми обирали те, що робить нас чудовими
замість того, що робить нас справжніми. *Ret.*

За всі часи, коли ми вибирали домінувати над іншими
замість того, щоб служити їм з любов'ю, як ти нам. *Ret.*

Завершуємо читанням молитви Слава та
знаменням хреста.

Хрестимося

Слухаємо перше читання, проголошене вчора у Святий Месі.

З книги Буття (3, 1-7)

Змія був найхитрішим з усіх диких тварин, яких створив Бог, і він сказав жінці: «Чи правда, що Бог сказав: «Не їжте з жодного дерева в саду?» Жінка відповіла змієві: «З плодів дерев у саду ми можемо їсти, але про плід дерева, що в середині саду, Бог сказав: «Не їжте його і не торкайтеся». це, інакше ти помреш!». Але змія сказав жінці: «Ти зовсім не помреш! Воістину, знає Бог, що в той день, коли ви його з'їсте, ваші очі відкриються, і ви будете, як Бог, знаючи добро і зло». Тоді жінка побачила, що дерево добре для їжі, приємне для очей і бажане для набуття мудрості. вона взяла його плід і з'їла, а також дала трохи своєму чоловікові, який був з нею, і він також їв. Тоді в обох відкрилися очі, і вони пізнали, що вони голі; вони переплітали фігове листя і робили собі з нього пояси.

Давайте залишимо кілька хвилин тиші, щоб ми могли згадати Слово, яке ми почули, і давайте поділимося вголос словом, яке вразило нас найбільше.

Помолимося разом, кажучи:
Ти наш добрий, Господи.

Коли ми в біді, і ми відчуваємо спокусу думати, що ти нас не любиш. *Ret.*

Коли у нас все гаразд і ми хочемо обійтися без тебе. *Ret.*

Коли нас покликано вибирати, і ми відчуваємо спокусу не покладатися на тебе та інших. *Ret.*

Завершуємо читанням молитви Слава та знаменням хреста.

Хрестимося

Сьогодні ми дозволяємо себе супроводжувати коментарем дона Луки Делла Джованні, священника нашої єпархії, на уривок із книги Буття, який був почутий учора.

Історія про створення перших чоловіка і жінки переносить нас в Едемський сад, образ землі обітвованої. Сформувавши їхні тіла, Бог пропонує чудове місце для життя: це світ з усією його красою, барвами, порами року, деревами з пишними плодами. Однак дар свободи обмежений абсолютною заборонаю: вони можуть їсти всі дерева, за винятком того, що стоїть посеред саду, яке описується як «приємне для очей і бажане для набуття мудрості». Заради них Бог просить обох не вибирати його, навіть якщо вони не розуміють значення цієї заборони. Пізніше вони розуміють, обдурені змієм, чому, «побачивши себе голими», відчувають збентеження, сором, злобу. Історія нагадує прагнення протистояти певному «ні життя», необхідному для збереження більшого блага.

Давайте помовчимо на кілька хвилин і дозволимо спровокувати себе наступне запитання, спочатку особисто, а потім поділившись тим, що виникло в нас:

Як мені впоратися з певними «ні» в житті?
Чи вмю я стримуватися від лестощів зла в ім'я більшого блага, навіть коли це вимагає великих зусиль?

Завершуємо, взявшись за руки, разом прочитавши молитву «Отче наш» і знаменням хреста.

Середа 1 березня

Хрестимося

Давайте разом прочитаємо свідчення Нувана та Маду, сім'ї зі Шрі-Ланки, яка зуміла вибрати добро завдяки тому благу, яке вони, у свою чергу, отримали.

Наша сім'я родом зі Шрі-Ланки і складається з п'яти осіб: я, батько, моя дружина і троє дітей. Після довгих поневірянь ми переїхали до Бергамо, де я знайшов роботу та орендував будинок. Я можу працювати лише тому, що моя дружина, незважаючи на те, що вона була кухарем і різноробочим, має доглядати за маленькими дітьми. Дякуючи Господу, ми нарешті знайшли привітне середовище та дружні обличчя, готові допомогти нам як з продуктами, так і з вирішенням складних бюрократичних процедур. Коли в парафії обговорили ідею вечора з шрі-ланкійською етнічною вечерєю, ми з дружиною з ентузіазмом взялися за організацію, вдячні за надану нам чудову можливість зробити внесок у проект допомоги іншим людям, які цього потребують. З рішенням пожертвувати всі виручені від цього вечора кошти Карітасу, це було не просто питання вдячності, взаємністю, нашими зусиллями, добро, яке ми отримали, але можливість і радість дарувати необхідне тим, хто, як і ми, потребує. Ми хочемо, щоб усі зрозуміли, що немає чужинців чи різних людей, а є люди, які прагнуть жити вільно, щоб мати можливість з Господньою допомогою вибирати те, що добре для себе та для інших.

Давайте візьмемося за руки і помолимося такими словами:

Дякуємо Тобі, Господи,
тому що ти ніколи не втомлюєшся любити і допомагати нам,
навіть коли ми далеко від тебе.
Дай нам сили й розуму впізнати тебе
на прикладі тих, хто любить вас і вирішує наслідувати вас
і допоможе нам знати, як розрізнити, що добре
від того, що ми хочемо лише для власного егоїстичного
благополуччя і вибирати відповідно до ваших вчень.
Ніколи не залишай нас у спокусі.
Амінь.

Завершуємо
знамення
хреста.

Четвер 2 березня

Хрестимося

Стоячи навколо столу, беремося за руки
і один молимося за всіх наступними словами.

Дякуємо Тобі, Господи, за дар цієї їжі.
Ти кажеш нам, що не хлібом єдиним живе
людина,
але кожного слова, що виходить із твоїх уст.
Допоможи нам слухати з відкритим серцем те, що ти нам
кажеш
і дарувати його з любов'ю близьким.
Допоможи нам зробити себе подарунком іншим,
як ти з нами.
Довіряючи тобі та живлячись твоїм Словом
матимемо силу жити добром
і дарувати нашим братам.
Ти наш добрий!
В ім'я Отця і Сина і Святого Духа.
Амінь.

Якщо є діти,

батьки малюють своїм дітям на чолі знамення хреста.
Завершуємо молитвою «Отче наш» і знаменням хреста.

Послухаймо голос і свідчення Глорії, мирянки Fidei Donum, яка повернулася з Мозамбіку

Місія є привілейованим місцем для зустрічей і, водночас, місцем спокуси: «Якщо ти добрий місіонер, ти знатимеш, як подбати про потреби своїх братів». Проте багато разів саме жителі Макуа забезпечували мої потреби: навчали мене говорити, коли я приїжджав, піклувалися про мене, коли

я хворів.

«Ти хороший місіонер, якщо можеш працювати рука об руку з Провидінням». Де ти, Боже, коли Магдалина помирає, народжуючи Марту, у своїй хатині далеко від лікарні? Ти чуєш мої молитви? А втім, ти в серці тата Мело, який кличе нас з любов'ю поховати його донечку та піклуватися про онуків.

«Ти хороший місіонер, якщо, повернувшись додому, ти зможеш зробити великий вибір і показати всім діла Бога». І все ж тут ти змушуєш мене відчути, що в моїй крихкості є більше місця для тебе, ніж у кожному моему прагненні всемогутності.

Життя в Мозамбіку дозволило мені побачити хороше навіть там, де іноді це дуже важко, навіть просто інтуїтивно це відчути: чого доброго я шукаю? І що до мене приходить? А справжнє благо для життя кожної людини? Мене просять завжди вибирати хороше? Які найбільші труднощі?

Спровоковані тим, що ми почули, і останніми запитаннями, які нам дали, ми зобов'язуємося бути шукачами добра, навіть у найтемніші моменти та в найбільш виснажливих ситуаціях.

Завершуємо, взявшись за руки, молимося словами «Отче наш» і знаменням хреста.

Слідуючи запрошенню, адресованому до нас у наступному коментарі, давайте віддзеркалимо себе в обличчі Ісуса, обраного супроводжувати цей перший тиждень Великого посту, бажаючи, щоб ми могли бути все більше подібними до Нього у виборі добра.

Великий піст є дорогішим часом для споглядання, ще більш інтенсивного, обличчя Ісуса, бо, як Він сам каже: «Хто бачить Мене, той бачить Отця» (Йо. 14, 9). У людському обличчі Ісуса з'являється сам Бог, Бог став тілом і тому прийняв обличчя людини, на якому проявилися вирази та почуття. Саме у вірності принципу Втілення християни завжди надавали Сину Божому обличчя і просили художників кожного століття зобразити його, роблячи Ісуса завжди сучасним. Образи, подібні до того, що намалював Марко д'Оджоно, надихали на особисту молитву. Вони жили в приватних кімнатах і закликали зрозуміти, що вибір добра означає рішення все більше і більше уподібнюватися до Учителя: щодня зобов'язуватися відображати себе в обличчі Ісуса з гострим бажанням відповідати Йому. Таке ж запрошення сьогодні також адресоване нам.

Помолимося разом, кажучи:

Разом з Тобою, Господи, ми подолаємо всі спокуси.

Коли ми дозволяємо бути захопленими бажанням привабливих речей замість справжніх стосунків. *Ret.*

Коли ми дозволяємо охопити себе бажанням досягти успіху за будь-яку ціну, замість того, щоб вибрати логіку загального блага. *Ret.*

Коли ми обманюємо себе, що стриманість є виграшною стратегією щастя, а не розкриваємо руки для служіння. *Ret.*

Завершуємо читанням молитви Слава та знаменням хреста.

Хрестимося

З Євангелія від Матвія (сfr. 17, 1-9)

Того часу взяв Ісус із собою Петра, Якова та Івана, брата його, і повів їх на високу гору самих. І преобразився перед ними: лице Його засяяло, як сонце, а одяг став білий, як світло. І ось голос із хмари промовляє: «Це Син Мій Улюблений, у ньому Я вподобав. Слухайте його». Почувши це, учні впали на обличчя свої і були сповнені великого страху. Але Ісус підійшов, доторкнувся до них і сказав: «Вставайте і не бійтеся». Коли вони сходили з гори, Ісус наказав їм: «Нікому не розповідайте про це видіння, доки Син Людський не воскресне з мертвих».

Помолимося разом, кажучи:

Допоможи нам, Господи, зустрічати Тебе в щоденному житті.

Завжди ми хотіли б залишитися там, де нам комфортно, але ми не можемо тебе там знайти. *Ret.*

Завжди ми шукаємо Тебе і хочемо Тебе слухати, як сказав нам Отець. Де ти? *Ret.*

За всі часи, що, зійшовши з гори, ми можемо з любов'ю прожити ті дні, які ти даруєш нам. *Ret.*

Завершуємо читанням молитви Слава та знаменням хреста.

ВИБЕРІТЬ... ПОВСЯКДЕННЕ ЖИТТЯ

ДРУГИЙ
ТИЖДЕНЬ

Giovan Battista Moroni
(Albino, 1520-1524 circa – 1579)

Trasfigurazione di Gesù
1564 - 1565
Olio su tela, 200 x 150 cm
Comun Nuovo, chiesa del Santissimo
Salvatore

Понеділок 6 березня

Хрестимося

Слухаємо перше читання, проголошене вчора у Святий Месі.

З книги Буття (12, 1-4)

У ті дні Господь сказав до Аврама: «Іди з краю свого, від роду свого та від дому батька свого в землю, яку Я тобі покажу. Я зроблю тебе великим народом і благословлю тебе, Я зроблю твоє ім'я великим, і нехай ти будеш благословенням. Я благословлю тих, хто благословляє тебе, і тих, хто проклинає тебе, я прокляну, і в тобі будуть благословенні всі племена землі». Тоді Аврам пішов, як звелів йому Господь.

Давайте залишимо кілька хвилин тиші, щоб ми могли згадати Слово, яке ми почули, і давайте поділимося вголос словом, яке вразило нас найбільше.

Помолимося разом, кажучи:

Даруй нам свою любов, на Тебе ми сподіваємось.

Господи, Ти просиш нас залишити нашу безпеку, щоб піти в землю, яку Ти покажеш нам. *Ret.*

Господи, часто земля, яку Ти нам вказуєш, анітрохи не була в наших думках і бажаннях. *Ret.*

Господи, допоможи нам усвідомити, що це буденне життя, земля, до якої Ти просиш нас іти, з Тобою як супутником життя. *Ret.*

Завершуємо читанням молитви Слава та знаменням хреста.

Вівторок 7 березня

Хрестимося

Сьогодні ми дозволяємо себе супроводжувати коментарем дона Луки Делла Джованні, священика нашої єпархії, на уривок із книги Буття, який був почутий учора..

Парадоксально, але велич Авраама полягала не в тому, що він залишався прив'язаним до свого повсякденного життя, а в тому, що він вийшов із нього. Він залишає «свою землю», щоб досягти іншої землі, яку він не вибрав, а запропонував йому Бог. Слово «щодня» латинською мовою означає «те, що відбувається чи робиться щодня» в часі та в просторі. те, що довірено нам життям. Це вимагає постійної златності до проникливості, до слухання, до сміливості, усвідомлення того, що кожен день відрізняється від наступного. Тому для Авраама вибір газети означає йти «щодня» до землі обітованої, дозволяючи формувати себе Словом Божим і випадковими зустрічами на дорозі. Він по-справжньому відчує Бога не наприкінці подорожі, а в дорозі, крок за кроком збираючи фрагменти більш багатобіччючої таємниці, ніж земля, яку він буде топтати своїми ногами.

Давайте помовчимо на кілька хвилин і дозволимо спровокувати себе наступне запитання, спочатку особисто, а потім поділившись тим, що виникло в нас:

Скільки разів під «щоденним» ми маємо на увазі занурення в звичку та комфорт: чи готові ви залишити щоденну рутину, щоб досягти тієї землі, яку Господь ставить перед вашими кроками?

Завершуємо, взявшись за руки, разом прочитавши молитву «Отче наш» і знаменням хреста.

Середа 8 березня

Хрестимося

Давайте разом прочитаємо свідчення Паоли та Філіппо, подружньої пари та батьків, які обирають товариство Бога у своєму повсякденному житті.

Ми досягли шлагобу завдяки особистій подорожі та подорожі подружжя, яка об'єднала наші повсякденні та більш фундаментальні вибори з духовною подорожжю, що дозволило нам відчуті присутність Бога в нашому житті. Для нас повсякденне життя християнського подружжя — це життя з упевненістю в обітниці, що Бог дав нам бути з нами, благословляючи Своїм добрим поглядом нашу часто обмежену та недосконалу історію. Це дозволяє нам жити повсякденним життям, усвідомлюючи, що ми не єдині власники свого життя, і що життя, скільки б ми не планували, буде давати нам все більше і більше, тому що Він будує його творчістю разом з нами. Цей погляд змінює горизонт наших днів, тому що дозволяє нам протистояти втомі, але також і радощам, не

абсолютизуючи їх, і запрошує нас мати таку саму Божу прихильність до життя, яке дано нам, дочкам, які нам були довірені, люди, яких ми зустрічаємо.

У будь-якому випадку, щоб повноцінно відчуті подружжя та сімейне життя, ми вважаємо важливим пережити моменти відступу разом з Господом. Для нас, під час нашої подорожі, до і після шлюбу, це були духовні вправи, які ми проводили на основі можливостей нашого життєвого стану, але також моменти «пустел», у молитві, в окремих випадках. Здатність «зупинитися», як учні на горі, є фундаментальним, і тренування є єдиним способом, який допомагає нам збалансувати зв'язок між повсякденним життям і усвідомленням, між повсякденним життям і вірою в Господа.

Давайте візьмемося за руки і помолимося такими словами:

джентльмен, дайте нам можливість знаходити моменти бути з тобою, навчитися повноцінно проживати свої дні вкладаючи серце у все, що ми робимо і добре дивитися на людей, яких ми зустрічаємо. Наше повсякденне життя не тільки «наше», але нехай це буде повноцінне життя у твої присутності. Амінь.

Завершуємо
знаменням
хреста.

Четвер 9 березня

Хрестимося

Стоячи навколо столу, беремося за руки і один молиться за всіх наступними словами.

Ми дякуємо Тобі, Господи, за дар цього столу і можливість проживання там кожен день. Нехай світло обличчя Ісуса також преобразить наше життя, як він змінив це своїх учнів.

Нам тут добре бути, тому що слухання тебе змінює наші серця, це робить життя процвітаючим, це робить його красивим. Завжди даруйте цю красу нашій родині і всім родинам світу. В ім'я Отця і Сина і Святого Духа. Амінь.

Якщо є діти,

батьки малюють своїм дітям на чолі знамення хреста. Завершуємо молитвою «Отче наш» і знаменням хреста.

Давайте послухаємо голос і свідчення сестри Розарії, місіонера Комбоні в Центральній Африці.

Епізод преображення хоче нагадати нам, що якщо ми живемо за Євангелієм, то наше життя перемінюється! Кожного дня воно змінюється настільки, наскільки я здатний прийняти, вислухати, виявляти ніжність до кожної людини. Як змінюється обличчя Полін щоразу, коли вона отримує мішок рису та дві банки сардин. Або Батіст, коли йому допомогли купити великий брезент для ремонту будинку, який зруйнувався під час повені.

І ці «мої» люди, бідні та прості, вміють знаходити Господа в кожній події і навчили мене, що для кожного є момент, коли ми відчуваємо

красу Бога. І тому я не можу залишатися на горі, бо там у передмісті вони брати, які чекають побачити в мені маленьке небо... і тоді разом з ними я можу сказати: «Мені добре тут бути!»

Словом цієї неділі євангеліст Матей бажає нам пережити досвід преображення. Чи вміємо ми розпізнавати моменти та людей преображення, які допомагають нам протистояти щоденним «спускам», бо їхнє світло змінило нас?

Спровоковані тим, що ми почули, ми прагнемо дати найкраще від себе, щоб висвітлити наші щоденні спуски та підйоми та тих, хто нас оточує.

Завершуємо, взявшись за руки, молимося словами «Отче наш» і знаменням хреста.

Дозвольмо себе уявити обличчя і пози учнів, уявляючи, на які з них ми шукаємо притулку в нашому повсякденному житті: чи ми зустрічаємо день з високо піднятою головою і самовпевненістю, звернені до себе чи руками прагнемо допомоги іншим?

Перше, що впадає в око кожному, хто спостерігає за цією картиною, — це сильна різниця між двома групами персонажів: трьома учнями — Петром, Яковом та Іваном — унизу та Ісусом з Мойсеєм та Іллею вгорі. Два дуже далекі світи, хоч і такі близькі. У верхній сцені переважає світло. І це зрозуміло: євангеліст Матвій розповідає, що обличчя Ісуса «засіяло, як сонце, а одяг Його став білим, як світло». Тоді три фігури спілкуються одна з одною: Мойсей та Ілля повернуті до Ісуса, вони пильно дивляться на нього та розмовляють з ним. Інша сцена в нижній частині, де руки прикривають погляди: у двох персонажів рука все ще тримається на лобі, а третій щойно підняв її, тримаючи відкритою перед очима. Вони справді сидять: згорбившись. Мантія центральних і лівих учнів огортає їхні тіла, ніби приховуючи їх. Тіла, згорнуті в собі, намагаються повернутися до повсякденного життя. До цієї відкритості покликані й ми в цей час Великого посту.

Помолимося разом, кажучи:
Нехай наше життя сяє, Господи.

Ти, Господи, освітлюєш життя тих, хто слухає Тебе. Допоможіть нам зробити це відлунням надії та добра. *Ret.*

Преображення вже почалося з вашим приходом. Дай нам очі, щоб побачити це, і голос, щоб сповістити про це. *Ret.*

Як Твої учні роблять нас відважними свідками Твого світла, щоб кожна людина могла сказати: «Добре нам тут бути». *Ret.*

Завершуємо читанням молитви Слава та знаменням хреста.

ТРЕТІЙ
ТИЖДЕНЬ

Франциск Капелла
(Венеція, 1711 - Бергамо,
1784)

Ісус і самарянка
близько 1760 року
Полотно, олія, 73 x 57 см
Раниця, парафіяльний
будинок

ВИБЕРІТЬ... ПРАВДУ

Хрестимося

З Євангелія від Івана (4, 21-26)

Ісус сказав самарянці: «Повір мені, жінко, ні в Єрусалимі ви не будете вклонятися Отцеві. Ви поклоняєтеся тому, чого не знаєте, ми поклоняємося тому, що знаємо, тому що спасіння приходить від євреїв. Але приходить година – і вона є такою – коли правдиві поклонники будуть поклонятися Отцеві в душі й правді: насправді, таких Отець хоче, щоб були ті, хто поклоняється Йому. Бог є дух, і ті, хто йому вклоняється, повинні вклонятися в душі та в правді». Жінка відповіла йому: «Я знаю, що має прийти Месія, що зветься Христос: як прийде, то сповістить нам усе». Ісус каже їй: «Це Я говорю з тобою».

Помолимося разом, кажучи:

Дай нам почути Твій голос, Господи.

Ми також, як самарянка, шукаємо очей, здатних побачити нас такими, якими ми є. *Ret.*

Не всі джерела нашого життя здатні вгамувати найглибшу спрагу. *Ret.*

Ти, вірний і чоловіколюбний Боже, правда, що втамовує кожну нашу спрагу. *Ret.*

Завершуємо читанням молитви Слава та знаменням хреста.

Слухаємо перше читання, проголошене вчора у Святий Месі.

З книги Вихід (17, 3-7)

Утому місці люди страждали від спраги через брак води; Народ нарікав на Мойсея й казав: «Навіщо ти вивів нас із Єгипту, щоб умертвити спрагою нас, дітей наших і худобу нашу?» Тоді Мойсей кликнув до Господа, кажучи: «Що я зроблю цьому народові? Ще трошки, і мене закидають камінням!» Господь сказав до Мойсея: «Іди попереду народу, і візьми з собою кількох Ізраїлевих старших. Бери палицю, якою вдарив по Нілу, і йди! Ось Я стану перед тобою там, на скелі на Хориві; ти вдариш об скелю, і вийде з неї вода, і люди будуть пити». Мойсей зробив це під очима старших ізраїльських. І він назвав те місце Масса та Меріба через протест ізраїльтян і через те, що вони випробували Господа, кажучи: «Чи Господь серед нас, так чи ні?»»

Давайте залишимо кілька хвилин тиші, щоб ми могли згадати Слово, яке ми почули, і давайте поділимося вголос словом, яке вразило нас найбільше.

Помолимося разом, кажучи:
Ти правда наша, Господи.

Завжди трапляється, що ми ремствуємо та скаржимося, бо все йде не так, як треба. *Ret.*

Завжди ми сумніваємося у твоїй присутності, не усвідомлюючи, що це ми ті, хто йде від тебе. *Ret.*

Завжди, коли ми не хочемо, щоб ти був у нашому недосконалому житті, бійся осуду. *Ret.*

Завершуємо читанням молитви Слава та знаменням хреста.

Ми дозволяємо себе супроводжувати словами коментаря дона Луки Делла Джованні, священника нашої єпархії, на уривок із книги Вихід, який був почутий учора.

Ізраїльський народ крокує пустелею, яка веде його від єгипетського рабства до свободи землі обітованої. Це довга, виснажлива подорож, повна несподіванок. Іноді спокуса «повернутися» засліплює його на образи і бурчання. Іншими разами подорож наражає людей на крихкість і найприродніші потреби, що змушує їх сумніватися в доброті Бога. Негайна потреба мати воду, щоб вижити, стосується тієї нескінченної спраги правди, яку кожен щодня відчуває у своєму серці. Делікатне завдання Мойсея — бути посередником між Божою обітницею та тим інстинктом виживання, який спонукає людей просто задовольняти власні потреби. Правда, про яку йдеться, є більшою, ніж потреби: Бог змушує воду миттєво витікати зі скелі, але Він не перестає змушувати нас відчувати «спрагу» Його присутності.

Давайте помовчимо на кілька хвилин і дозволимо спровокувати себе наступне запитання, спочатку особисто, а потім поділившись тим, що виникло в нас:

Чи вмію я прислухатися до «спраги», яку відчуваю в собі? Чи витрачаю я своє життя на те, чого мені не вистачає, чи мені подобається шукати правду між рядками історії?

Завершуємо, взявшись за руки, разом прочитавши молитву «Отче наш» і знаменням хреста.

Середа 15 березня

Хрестимося

Давайте разом прочитаємо свідчення сім'ї Мілени та Фабіо

У Євангелії від Іоанна колодязь є місцем зустрічі, для нас це була спільнота, яка приймала матерів з дітьми у скрутному становищі. Це був 2004 рік, коли ми розпочали нашу подорож, як молодий початківець, професійний педагог і державна служба від імені Caritas Diocessana. Протягом останніх років наша робота для обох була найменшою освітою: це важка професія, яка складається зі злетів і падінь, де щоденна зустріч з людською вразливістю, чужою та своєю власною, запрошує вас культивувати автентичне прийняття щодня виклики, навіть і перш за все в сім'ї. Подібно до самарянки, ми іноді відчуваємося неадекватними, недостатніми, але ніколи самотніми й завжди маємо надію. Ми зрозуміли, що бути щасливо недосконалим є ключем до спокою, але завжди з одним

оком всередину, а одним назовні. З роками наша сім'я розширилася: у нас двоє прекрасних дітей, ми пережили важкі часи втрати та хвороби дорогих нам людей. Але ми завжди відчували себе «запрошеними» до цієї криниці, ми завжди відчували себе обійнятими тим Богом, який об'являється через нашу ніжність, відданість і наполегливу пращу та людей, з якими ми близькі. У нас були хороші вчителі, уважні рідні родини, досвідчені привітні оратори, пережили хороші та «погані» долі, але ми завжди почувалися в безпеці. Ми продовжуємо жити надією і дивом «бути з». З любов'ю, яка об'єднала нас і супроводжує нас кожного дня, з нашими дітьми, з нашими гостями і з Богом, Який попросив у самарянки води і щодня дарує нам радість вибору Істини.

Давайте візьмемося за руки і помолимося такими словами:

Господи,
Навчи нас приходити до твоєї криниці,
Символ життя і твоєї присутності
І веди нас до пошуку Істини,
Завдяки простотим жестом привітання та близькості.
Допоможи нам зрозуміти справжній зміст Твого Слова
І визнати тебе серед тендітного людства, яке потребує твоєї
ніжності.
Амінь.

Завершуємо
знаменням
хреста.

Четвер 16 березня

Хрестимося

Стоячи навколо столу, беремося за руки
і один молимося за всіх наступними словами.

Ми дякуємо Тобі, Господи, за дар
на цьому столі
і все, що ти даруєш в наше розпорядження.
На цьому тижні,
Ти змусив нас звернути увагу на воду, що втамовує
спрагу
і до єдиної води, яка втамовує всю спрагу.
Ти та вода.
Дай нам завжди свою воду!
І нехай вона стане в нас джерелом, що завжди б'є,
щоб його можна було пожертвувати
спраглим і випробуваним життям,
знеохочений і в пошуках правди для себе та для
тих хто любить.
В ім'я Отця і Сина і Святого Духа.
Амінь.

Якщо є діти,

батьки малюють своїм дітям на чолі знамення хреста.
Завершуємо молитвою «Отче наш» і знаменням хреста.

Давайте послухаємо голос і свідчення отця П'єрлуїджі, священника Fidei Donum на Кубі.

Сила Ісуса Христа і краса Його Євангелія також полягають у здатності ставити запитання, перш ніж давати відповіді. Перш ніж сказати вам правду, він дає вам зрозуміти, що вам це потрібно, що вам цього не вистачає! Читаючи Слово Боже, приємно пізнавати людей, які зустрічаються з Ісусом Самарянка, лише зустрічаючи Ісуса, починає відкривати правду свого життя: що означає молитися, що означає любити. І так трапляється й сьогодні з тими, хто, дозволивши себе

знайти, зустрічає його. Прикладом є місія на Кубі. Кубинський народ зростає з переконанням, що він має всі відповіді на всі запитання: ідеологія, яка панує, пропонує їм обидва, ту єдину думку, яка не допускає варіацій. Зустріч з Ісусом спонукає багатьох із них ставити собі реальні запитання та шукати інші відповіді.

Якби питання, яке Пилат ставить Ісусу, поставити сучасній людині: «Що є істина?», то вона легко знайшла б відповідь: Я є правда, те, що я думаю, світ, яким я його бачу! Невже ми настільки впевнені, що нам цього достатньо?

Спровоковані тим, що ми почули, і останнім запитанням, яке нам поставлено, ми прагнемо шукати правду для нашого життя та нашої історії, навчаючись мистецтву ширості.

Завершуємо, взявши за руки, молимося словами «Отче наш» і знаменням хреста.

Це провокаційний і тривожний вибір, навколо якого ми запрошені зібратися в молитві, так само як правда про нас самих часто є провокаційною і тривожною. Спробуймо уявити себе, спраглих, біля тієї криниці, в присутності Ісуса: яку правду ми б почули?

Колодязь, який є центром, навколо якого все обертається, майже прихований. Від ландшафту, архітектури та двох головних героїв сцени. І все ж слова Ісуса та очікування самарянки переміщуються навколо криниці. Це місце зустрічі, яке робить життя новим. Жінка жадає вислуховування, ніжності та милосердя, але її ставлення ніби говорить про протилежне. За трохи зухвалим одягом і поставою ховається велика жага правди й автентичності. Навіть син Божий відчуває спрагу. Його спрага є воротами до таємниці Бога, Який став спраглим, щоб втамувати спрагу людини. Він нахиляється до жінки, жестом запрошуючи її набрати води з колодязя. Він — джерело, з якого можна черпати; його одкровення про Отця як милосердну любов є справжньою водою.

**Помолимося разом, кажучи:
Погаси наше серце.**

Дочекайся нас, Господи, біля криниці зустрічі, куди ведуть нас численні спраги нашого життя. *Ret.*

Господи, розвій байдужість, упередження, сумніви, страхи, які заважають нам назвати спрагу своїм іменем. *Ret.*

Господи, розшири наше серце, викопай яму і наповни її бажанням і дай нам Свого Духа. *Ret.*

Завершуємо читанням молитви Слава та знаменням хреста.

ЧЕТВЕРТИЙ
ТИЖДЕНЬ

Франциск Капелла
(Венеція, 1711 - Бергамо, 1784)

Ісус зцілює сліпого
1774 – 1784 приблизно
Полотно, олія, 340 x 460 см
Дезенцано аль Серіо (Альбінос),
святинище Мадонни дель Міраколо

ВИБЕРІТЬ... ДОВІРЯЙТЕ

Хрестимося

З Євангелія від Івана (9, 1-7)

Проходячи повз, він побачив чоловіка, сліпого від народження, і його учні запитали його: «Раббі, хто згіршив, він чи його батьки, тому що він народився сліпим?». Ісус відповів: «Ні він, ні батьки його не згіршили, але це для того, щоб діла Божі виявились на ньому. потім настає темрява, коли ніхто не може діяти. Доки я на світі, я світло для світу». Сказавши це, він плюнув на землю, зробив грязюку своєю слиною, намазав грязюкою очі сліпого і сказав йому: «Іди вмийся в ополонці Сілоє», що означає Посланий. Пішов, умився і повернувся відючий.

Помолимося разом, кажучи:

Господи, зроби нас довіреними чоловіками та жінками.

Сліпий від народження довірився Твоєму Слову, Господи, і Ти повернув йому зір. *Ret.*

Ви намазали йому очі брудом, наче це було нове творіння людини, відродження. *Ret.*

Ви попросили його промити очі в басейні, тому що ви теж хочете нашої співпраці. *Ret.*

Завершуємо читанням молитви Слава та знаменням хреста.

Слухаємо перше читання, проголошене вчора у Святій Месі.

З першої книги Самуїлат (cfr. 16, 1-13)

У ті дні Господь сказав Самуїлу: «Наповни свій ріг оливою та йди. Я посилаю тебе до Єссея з Віфлєсему, бо я вибрав собі царя з його синів». Самуїл зробив так, як наказав йому Господь. Увійшовши, він побачив Еліава і сказав: «Справді, перед Господом стоїть Його помазаник!». Господь відповів Самуїлу: «Не дивись ні на його вигляд, ні на його зріст. Я відкинув це, бо байдуже, що людина бачить: насправді людина бачить вигляд, а Господь бачить серце». Єссеї наказав своїм сімом синам пройти перед Самуїлом, і Самуїл повторив Єссею: «Господь не вибрав жодного з цих». Самуїл запитав Єссея: «Чи всі молоді люди тут?» Єссеї відповів: «Залишився молодший, який тепер пасе отару». Самуїл сказав Єссею: «Пошли й візьми його, бо ми не сядемо до столу, поки він не прийде». Він послав за ним і наказав йому прийти. Він був рум'яний, з гарними очима і гарний на вигляд. Господь сказав: «Встань і помаж його: це він!». Самуїл узяв ріг з оливою та й помазав його серед його братів, і дух Господній зійшов на Давида від того дня й далі.

Давайте залишимо кілька хвилин тиші, щоб ми могли згадати Слово, яке ми почули, і давайте поділимося вголос словом, яке вразило нас найбільше.

Помолимося разом, кажучи:

Дай нам навчитися покладатися на Тебе, Господи.

Завжди ми довіряємо зовнішності й будемо свій вибір на ній.
Ret.

Завжди ми не слухаємо Твого Слова і втрачаємо шанс відкрити очі серця. *Ret.*

За всі випадки, коли наші очікування не відповідають твоїм бажанням добра для нашого життя. *Ret.*

Завершуємо читанням молитви Слава та знаменням хреста.

Ми дозволяємо себе супроводжувати коментарем дона Луки Делла Джованни, священника нашої єпархії, на уривок з першої книги Самуїла, який був почутий учора.

Пророк Самуїл отримує від Бога завдання піти до Віфлєсему, дуже маленького сільського села в Юдеї, щоб обрати нового царя Ізраїлю. Вибір падає на сім'ю Єссея, батька восьми дітей. Покликано перших сімох синів, які є перспективними кандидатами на трон. Однак, переглянувши їх одного за іншим, пророк розуміє, що Бог не вибрав жодного з них: залишився останній син, дуже молодий Давид, єдиний відсутній. Наймолодший із братів помазаний на царя Ізраїлю: «Людина бачить обличчя, а Господь бачить серце». Бог довіряє Давиду ще до того, як його засудять люди. За презумпцією «вибору найкращого» часто ховається гордість, особливо коли вибір здійснюється за чистим розрахунком. Прагнення до Бога, з іншого боку, прагне не людської досконалості, а повної довіри Його таємничому божественному плану.

Давайте помовчимо на кілька хвилин і дозволимо спровокувати себе наступне запитання, спочатку особисто, а потім поділившись тим, що виникло в нас:

Наскільки я розумію, що віра в Бога є, перш за все, актом довіри до Нього? Чи я обираю Господа для зручності чи тому, що я цілковито довіряю себе Йому щодня?

Завершуємо, взявшись за руки, разом прочитавши молитву «Отче наш» і знаменням хреста.

Середа 22 березня

Хрестимося

Давайте разом прочитаємо свідчення Сари та Енріко, які відкрили красу родини, готової довірити себе одне одному та Богові.

В уривку з Євангелія про сліпого від народження читаємо: «Поки я в світі, я світло для світу».

Цей уривок зі Слова Божого відразу нагадав нам про день нашого весілля, в якому євангельський уривок читав: «Ви сім'я землі, ви світло для світу».

Отже, ми також можемо бути світлом для світу, тому що є Господь, і ми довіряємо Йому.

У дитинстві ми грали в «осліпнути», і мама з татом водили нас коридорами будинку, щоб уникнути аварії чи падіння. Ми довіряли їм, фактично сліпо! Ми так само довірилися Господу в той день, коли одружилися. Чесно кажучи, ми не були впевнені, куди ми йдемо, чи перешкоди

на шляху. Проте ми просили Господа допомогти нам завжди любити одне одного так, як Він любить нас, і не бути сліпими до потреб іншого. Так само, і набагато більше, ми довіряли Господу, коли Він вклав у наше серця бажання мати дитину. Ми не знали, чи зможемо ми бути батьками, але у нас була і залишається віра, що Господь супроводжує всі наші кроки і підтримує маленького Андреа через нашу любов до нього і наше бажання щастя для нього. Коли ми сліпі щодо вибору, Господь освітлює нам шлях і допомагає нам знайти шлях добра для нашої сім'ї. Коли ми не знаємо, куди йти, ми закриваємо очі і дозволяємо йому вести нас.

Prenons-nous par la main et prions avec les paroles suivantes:

Господи,
будь ласка, підтримайте “не визначилися”,
хто не знає, що робити, куди йти.
Керуй ними, захищай їх,
дайте їм впевненість
що їхні кроки підтримуються вами
що любиш їх без міри.
Амінь.

Завешуємо
знаменням
хреста.

Четвер 23 березня

Хрестимося

Стоячи навколо столу, беремося за руки
і один молимося за всіх наступними словами.

Дякуємо Тобі, Господи, за дар на цьому столі
плід твоєї любові того, хто підготував це для нас.
Зціли нашу сліпоту, відкриваємо очі, тому що ми бачимо
твою присутність навколо нас, поруч з тими, хто не
має цих дарів, і покажи нам, як ці блага ти нам дав є
покликанням поділитися ними з тими, хто без них.

В ім'я Отця і Сина і Святого Духа.

Амінь.

Якщо є діти,

батьки малюють своїм дітям на чолі знамення хреста.
Завершуємо молитвою «Отче наш» і знаменням хреста.

Давайте послухаємо голос і свідчення Волтера, мирянина Fidei Donum з Кот-д'Івуару.

Євангеліє про сліпонароджену людину та моє щоденне зіткнення з інвалідністю в Кот-д'Івуарі чітко розповідають про динаміку, сприйняття та обмеження, які оточують будь-який стан слабкості. Ісус ставить тих, хто потребує допомоги, у центрі, і це те, що ми вибираємо і намагаємося робити щодня під час місії: приділяти увагу та приймати дітей з обмеженими можливостями, яких, з іншого боку, африканська культура намагається тримати подалі, тому що їх вважають плоди проклять і чаклунства. Довіряти тим, хто бореться, не завжди легко, це вимагає

щоденної постійності, яка іноді складається з випробувань, спроб, падінь, поразок і перемог... Але впевнена стійкість, виявлена тим, хто є крихким, допомагає всім людям знайти себе і прийняти відповідальність за перетворення величезних зусиль на можливість розвиватися.

Наскільки важливо для вас мати віру, мати погляд, здатний бачити далі видимості? Наскільки ви готові дозволити себе сумніватися в історіях, які життя ставить на вашому шляху? Наскільки ви можете довіряти досвіду сліпого народження? А як пояснити, чому Ісус зупинився біля нього?

Спровоковані тим, що ми почули, і останніми питаннями, які нам поставлені, ми зобов'язуємося жити наші дні з довірою до інших, не як оману, а як віруючі.

Завершуємо, взявшись за руки, молимося словами «Отче наш» і знаменням хреста.

Протягом останнього тижня молитва закликала нас обрати довіру як найкращу частину нашого життя, навчившись від сліпонародженої людини приймати щоденні послання та запрошення дивитися на світло та приносити його в життя інших.

Очі сліпого тьмяні й втомлені. Ісус відкриває їх, розірве завісу смерті, яка їх покриває, і вони знову засяють. Вони нарешті пізнають «світло правдиве, що просвічує кожну людину» (Йо. 1, 9). Очі Майстра спочивають на очах сліпого. Погляд Христа запускає процес зцілення людини: «Ісус, проходячи, побачив чоловіка, сліпого від народження» (Йо. 9, 4). Він дивиться на нього по-новому, очима брата. Він не дивиться на нього, як оточуючі, що дивуються про вину тієї сліпоти. Сліпий нахилиється вперед, до джерела світла. Його ніби тягне до цього, хоча він цього ще не усвідомлює. Потім Ісус робить жест турботи: змішуючи порошок зі своєю слиною, він розмазує його по очах сліпого. Він відчуває, що може довіряти тим, хто бачив його серце і не зупинився на його темних очах.

**Помолимося разом, кажучи:
Зціли очі наші, Господи.**

Завжди ми не можемо побачити свою слабкість і попросити допомоги. *Ret.*

За всі часи, коли ми блукаємо в темряві і не знаходимо сили звернутися до тебе, справжнє світло світу. *Ret.*

Завжди ми сліпо довіряємо собі, бажаючи стати новими створіннями у твоїй любові. *Ret.*

Завершуємо читанням молитви Слава та знаменням хреста.

П'ЯТИЙ
ТИЖДЕНЬ

Грегоріо Лазцаріні (приписується)
(Венеція, 1655 – Villabona Veronese
1730)

Воскресіння Лазаря
близько 1683 р.
Полотно, олія, 250 x 170 см
Сомбрено (Паладіна), Санктуарій
Різдва Пресвятої Богородиці

ВИБЕРІТЬ... ЖИТТЯ

Неділя 26 березня

Хрестимося

З Євангелія від Івана (cfr. 11, 32-45)
Марія дійшла до Ісуса, як тільки побачила його, кинулася йому до ніг, кажучи: «Господи, якби Ти був тут, мій брат не помер би!». Ісус запитав: «Куди ви його поклали?» Вони сказали йому: «Господи, прийди й побач!» Ісус розплакався, підійшов до гробу і сказав: «Відсуньте камінь!». Тому вони зняли камінь. Ісус підвів очі й сказав: «Батьку, я дякую Тобі за те, що ти почув мене». Сказавши це, він скрикнув гучним голосом: «Лазарю, вийди!». Вийшов мертвий, його ноги й руки були перев'язані бинтами, а обличчя було закутане в саван. Багато юдеїв, побачивши, що він зробив, увірували в нього.

Помолимося разом, кажучи:

Господи, дай нам життя знову.

За всі часи нашого життя ми знаходимо важкі камені, які забирають будь-яку надію, як гробниці Лазаря. *Ret.*

Коли здається, що від наших проблем перехоплює подих, а Ти, Господи, зворушений, як перед обличчям смерті Твого друга Лазаря. *Ret.*

Коли ми обираємо тебе своїм супутником у подорожі, бажаючи вийти з наших могила. *Ret.*

Завершуємо читанням молитви Слава та знаменням хреста.

Понеділок 27 березня

Хрестимося

Слухаємо перше читання, проголошене вчора у Святій Месі.

З першої книги Єзекіїля (37, 12-14)

Так говорить Господь Бог: Ось Я відкрию ваші гробниці, і введу вас із гробів ваших, народе Мій, і поверну вас до Ізраїлевої землі. Ви пізнаєте, що Я Господь, коли відкрию ваші гробниці й введу вас із ваших гробів, народе мій. Я внесу мій дух у вас, і ви знову оживете; Я зроблю так, щоб ти спочив у своїй землі. Ви пізнаєте, що Я Господь. Я сказав це і буду». Оракул Господа Бога.

Давайте залишимо кілька хвилин тиші, щоб ми могли згадати Слово, яке ми почули, і давайте поділимося вголос словом, яке вразило нас найбільше.

**Помолимося разом, кажучи:
Ти наше життя, Господи.**

Завжди, коли ми думаємо, що можемо розпоряджатися своїм існуванням вільно і без обмежень. *Ret.*

У всі часи життя здається лише питанням продовження дихання, виживання. *Ret.*

Бо Великдень, який ми будемо святкувати за кілька днів, справді виводить нас із могили. *Ret.*

Завершуємо читанням молитви Слава та знаменням хреста.

Вівторок 28 березня

Хрестимося

Ми дозволяємо себе супроводжувати коментарем дона Луки Делла Джованни, священика нашої єпархії, на уривок із пророка Єзекіїля, який був почутий учора.

У часи вигнання та експансіоністських війн ізраїльський народ пригнічений страхом і відчаєм. Його часто мучить думка про те, що він покинутий Богом, підживлюючи постійне почуття провини за те, що він порушив його Закон. Пророк Єзекіїль — він теж був вигнаний до Вавилону — пропагує нову надію, проголошуючи Ізраїлю, що час переродження близький. Смерть - не останнє слово в житті! Бог є Господом життя навіть перед лицем смерті. Дійсно, Він має силу розкрити гробниці і вдихнути життя, навіть коли життя здається втраченим назавжди. Обіцянка воскресіння спонукає людей пробудити бажання повернутися до Єрусалиму, щоб відбудувати храм і місто. Вибір життя, навіть коли це здається неможливим, — найкраща протиотрута від самознищення особистості та спільноти.

Давайте помовчимо на кілька хвилин і дозволимо спровокувати себе наступне запитання, спочатку особисто, а потім поділившись тим, що виникло в нас:

У символічному сенсі, коли у своєму житті я вибираю смерть, а не життя? Чи завжди я готовий захищати життя і плекати надію?

Завершуємо, взявшись за руки, разом прочитавши молитву «Отче наш» і знаменням хреста.

Середа 29 березня

Хрестимося

Прочитаймо разом свідчення К'яри та Маріо, сім'ї, яка переживаючи біль смерті, зуміла покинути могилу й віддатися в обійми Отця.

У той день, коли мій брат несподівано і раптово помер, ми святкували 10-річчя нашого весілля. У недовірі та відчаї в голові спливали запитання: «Чому саме він?», «Чому саме в цей важливий святковий день?», а також прокляття: «Господи, якби ти тут був, не вмер би мій брат!».

Цей великий біль поставив під сумнів, хто ми є, він став повторюваною думкою, відкриваючи постійні запитання, щоразу знову переживаючи той жахливий день і під іншим кутом. Він одягнув на наші обличчя нові непотрібні окуляри, а в руці — сито, за допомогою якого проціджує життєві пріоритети. Стосунки також були просіяні,

починаючи з того, з людиною, з якою ви розділяєте ваше життя і сім'ю. Ми переживали моменти, коли, здавалося, говорили різними мовами або коли втрата ризикувала змусити нас загубитися на вулицях страждань.

Потім настав момент, коли ми відчули покликання вибрати: «Чи справді ми віримо, що залишили його в могилі, чи ми довірили його Істинному і Живому Ісусу Христу?». Наша віра пройшла через страждання через втрату та відсутність тих, кого ми любимо, вона усвідомила, що питання є частиною гри, а Хрест — це шлях до Великодня. У Бозі, Отці безмежного милосердя, ніщо і ніхто не втрачено! Тепер ми в це віримо.

Давайте візьмемося за руки і помолимося такими словами:

Господи,
будь ласка чому
завжди обираючи життя,
ми знаємо, як будувати прямо зараз,
у нашому повсякденному житті,
у наших стосунках,
щматочок раю для кожного.
Амінь.

Завершуємо
знаменням
хреста.

Четвер 30 березня

Хрестимося

Стоячи навколо столу, беремося за руки
і один молимося за всіх наступними словами.

Дякую, Господи, за дар цієї їжі,
через яку Ти даєш силу нашому життю.
Допоможіть нам поділитися подарунками, які ви нам даєте,
щоб кожне життя могло прожити гідно.
Зокрема, ми дякуємо тобі за дар життя,
допоможи нам бути близькими до тих, хто живе в стражданнях
і зробіть нас своїми співробітниками
знайти спосіб свідчити конкретно
красу дару життя
тим, хто відчуває, що втратив це.
В ім'я Отця і Сина і Святого Духа.
Амінь.

Якщо є діти,

батьки малюють своїм дітям на чолі знамення хреста.
Завершуємо молитвою «Отче наш» і знаменням хреста.

Давайте послухаємо голос і свідчення Маріо, мирянина Fidei Donum у Болівії

Євангеліє, яке ми чули в неділю, розповідає нам про чудо воскресіння Лазаря, знак того, що Ісус є Господом життя, який завжди перемагає смерть. І ось що я навчився тут, у Болівії: я прийшов сюди через любов до Синтії і заново відкрив Віру.

роки тому, але завдяки моїй вірі мені вдається завжди мати її зі мною і відчувати, що вона продовжує бути поруч зі мною, давати мені поради. Любов, якої навчав нас Ісус, полягає в тому, щоб знати, що смерть — це не кінець, а новий початок.

Чи наша віра в Ісуса життя дає нам силу розділити нашу подорож з людьми, яких ми зустрічаємо, без упереджень і егоїзму, а лише з великим бажанням поставитися на службу їхній історії та їхнім потребам?

Спровоковані тим, що ми почули, і останнім питанням, яке нам було дано, ми прагнемо ділитися життям з оточуючими, особливо з тими, хто найбільше потребує.

Завершуємо, взявшись за руки, молимося словами «Отче наш» і знаменням хреста.

Щодня я бачу підлітків, які живуть на маргінесі, які скоїли злочини, деякі дуже серйозні, які, проте, з особистою відданістю та відповідним супроводом, заново відкривають шлях добра, і це здається мені чудесами Господа життя. Особисто я відчував сильний біль втрати Синтії майже два

Давайте дозволимо собі захопитися переплетінням смерті та життя, яке показує нам цей твір, і спробуємо ототожнити себе з одним із героїв сцени: чи почуваємося ми, як Лазар у гробниці, чи обурені, як Марта, чи недовірливі, як ті, хто є свідком сцени? На яке життя ми здатні?

На обличчі Лазаря грають світло й тіні. Він досі загорнутий у плащаницю. Він відчув холод смерті, його тіло поглинула темрява гробниці. Він все ще має ознаки цього, але дружба з Ісусом повертає його до життя. На своєму обличчі він може спочити світло. Навколо біль, нерозуміння, недовіра. Навіть двом сестрам Лазаря важко в це повірити. Марта не може втриматися, і її погляд ніби дорікає Ісусу за те, що він покинув її подругу, хоча її руки залишаються з'єднаними в довірчій молитві. Ісус кладе руку на плече Лазаря в знак прихильності. Ті, хто довіряють Йому, отримують таку саму підтримку в годину, коли вони переступають темний поріг смерті, і тоді будуть остаточно покликані до життя, з упевненістю, що «хто вірує в Мене, житиме, навіть якщо він помре» (Івана 11:25).

Помолимося разом, кажучи: Господи, зроби нас свідками доброго життя, яке походить від Тебе.

Коли ми відчуваємо тебе другом, як ти був з Лазарем, і ми ділимо з тобою наше життя. *Ret.*

Коли, з іншого боку, ми відчуваємо самотність і нам важче відчувати твою присутність. *Ret.*

Перед людьми, які замикаються у своїх могилах втомі і болю. *Ret.*

Завершуємо читанням молитви Слава та знаменням хреста.

ВЕРБНА
НЕДІЛЯ

Франциск Капелла
(Венеція, 5 липня 1711 - Бергамо, 1784)

Ісусові допомагав Симон Киринейський
1770 рік
Полотно, олія, 80 x 60 см
Урньяно, церква святих Назаріо і Цельсо

ВИБЕРІТЬ... БЛИЗЬКІСТЬ

Хрестимося

З Євангелія від Матвія (27, 28-32)

Воїни роздягли Ісуса, зодягли Його в багрянний плащ, сплели терновий вінок, поклали Йому на голову, а в праву руку вклали тростину. Потім, ставши перед Ним на коліна, глузували з нього: «Радуйся, Царю Юдейський!» Плюючи на нього, вони брали тростину з його рук і били його по голові. Після того, як знущалися над ним, вони зняли з нього плащ і знову одягли його в одяг, а потім повели, щоб розп'яти. Коли вони виходили, вони зустріли чоловіка з Киринєї, на ім'я Симон, і змусили його нести свій хрест.

Помолимося разом, кажучи:

Господи, Ти ніколи не покидаєш нас.

Твій голос і твій біль сягає нашого серця, допоможи нам не залишити тебе на самоті. *Ret.*

Ти хотів взяти на себе наш гріх, наші страждання, щоб спасти нас. *Ret.*

Ти любив нас до кінця і без міри, допоможи нам наблизитися до інших цим стилем повної любові. *Ret.*

Завершуємо читанням молитви Слава та знаменням хреста.

Понеділок 3 квітня

Хрестимося

Слухаємо перше читання, проголошене вчора у Святій Месі.

З книги пророка Ісаї (50, 4-7)

Господь Бог дав мені язик учня, щоб я знав, як слово звернути до зневірених. Кожного ранку зроби моє вухо уважним, щоб я слухав, як учні. Господь Бог відкрив мені вухо і я не пручався, не відступав. Я підставляв спину свою перед бичами, свої щоки перед тими, що рвали мою бороду; Я не відвертав обличчя від образ і плювок. Господь Бог помагає мені, для цього я не соромлюся, для цього я роблю своє обличчя твердим, як камінь, щоб заплутатися.

Давайте залишимо кілька хвилин тиші, щоб ми могли згадати Слово, яке ми почули, і давайте поділимося вголос словом, яке вразило нас найбільше.

Помолімось разом, кажучи:

Дякуємо, Господи, що Ти наблизився до нас.

Ти любиш нас до такої міри, що оголяєшся і стаєш бідним серед нас. *Ret.*

Ти, Всевишній, страждав за нас, приймаючи образи і плювки. *Ret.*

Ти запропонував своє життя за нас, не відступаючи. *Ret.*

Завершуємо читанням молитви Слава та знаменням хреста.

Вівторок 4 квітня

Хрестимося

Дозволяємо себе супроводжувати коментарем дона Луки Делла Джованні, священника нашої єпархії, на уривок із пророка Ісаї, почутого вчора.

Сповідваючи, що ізраїльський народ незабаром повернеться з вавилонського вигнання, пророк Ісаї перечитує тяжкі роки неволі на чужині. Сімдесят років позбавили Ізраїль його свободи, піддавши його ганьбі та несправедливості з боку можновладців.

Ісаї, вірний слуга Бога, пам'ятає, що він ніколи не переставав бути учнем і що він заохочував багатьох не втрачати надії. Він зміг свідчити про свою віру від першої особи, незважаючи на погрози, тортури та несправедливість. Його опухле обличчя й бичована спина підтримували надію інших вигнанців, які робили його страждання своєю силою, а не втрачали духом. Ізраїль нарешті розуміє, що Бог не покинув їх, але завжди був поруч з ними, особливо в драматичному досвіді болю.

Давайте помовчимо на кілька хвилин і дозволимо спровокувати себе наступне запитання, спочатку особисто, а потім поділившись тим, що виникло в нас:

Як ви вітаєте страждання у своєму житті? І наскільки ви здатні «бути поруч» із людиною, яка страждає?

Завершуємо, взявшись за руки, разом прочитавши молитву «Отче наш» і знаменням хреста.

Хрестимося

Давайте разом прочитаємо свідчення Джуліани та Марко, сім'ї, яка вирішила відповісти на поклик історії, взявши на себе потреби інших братів і сестер.

Війна в Україні, важкі та невтішні моменти, братовбивча війна, але водночас унікальні за настільки глибоко своєю інтенсивністю. потрясла нашу сім'ю, що Невдовзі їхній дискомфорт ми відчули покликання по-переріс у довіру настільки, що християнськи привітати вони відчули себе частиною деяких біженців. У нас була нашої родини, і півроку ми вільна квартира, і, зв'язавшись несли на своїх плечах усі їхні з «дієцеціальним Карітасом», хрести та сльози, намагаючись ми прийняли сім'ю з двома з як могли їх заспокоїти. Вони з половиною роками хлопчиком, нещодавно приєдналися до бабусюю, хлопчиком і 9-річною сестрою. але ми часто спілкуємося, тому що Крок за кроком ми для всіх залишилося місце в супроводжували їх у їхніх наших серцях. бюрократичних та медичних процедурах, розповідаючи про

Prenons-nous par la main et prions avec les paroles suivantes:

Господи, блаженними називає миротворців і лагідних, відверни від нас усі почуття байдужості і зроби нас уважними до всіх, хто страждає і гарантувати, що ми завжди можемо виявляти близькість до тих, хто страждає, у молитві та солідарності. Амінь.

Завершуємо
знаменням
хреста.

Дійшовши до воріт Пасхального Тридууму, ми залишаємо для особистих роздумів і молитви уривок із тексту дона Тоніно Белло (італійського єпископа, який став преподобним 25 листопада 2021 р.), щоб ми могли повторити наші великопісні кроки, починаючи з цього щіпка попелу, що світло було покладено на наші голови...

Шановний,

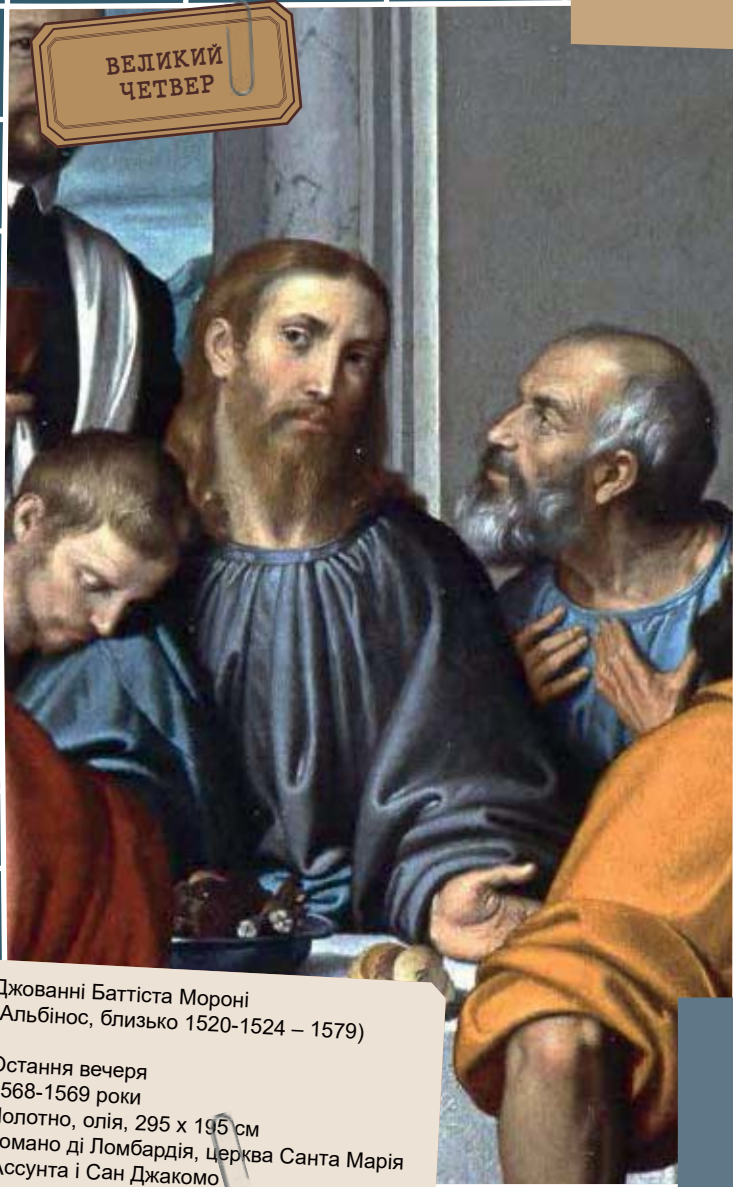
попіл на голову і воду на ноги.

А дороги, мабуть, трохи менше двох метрів. Але, правда, набагато довше і виснажливіше. Тому що йдеться про те, щоб почати з власної голови, щоб дійти до ніг інших. Сорока днів від Попільної середи до Великого четверга недостатньо, щоб його пройти. Це потребує цілого життя, масштабом якого хоче стати час Великого посту.

Покаяння і служіння. Це дві великі проповіді, які Церква доручає попелу та воді, а не словам. Немає віруючого, якого б не спокусила чарівність цих двох проповідей. Інші, зроблені з амвонів, можливо, забуваються відразу. Але це не так: тому що вони виражені символами, які говорять «мовою довголіття».

Попіл горить на наших головах, ніби він щойно вийшов із жерла вулкана. Щоб вгамувати його запал, вирушаймо на пошуки води, щоб полити її... на ноги інших. Покаяння і служіння. Обов'язкові колії, якими має ковзати шлях нашого повернення додому. Зола і вода. Споконвічні інгредієнти білизни минулого. Але, перш за все, символи цілковитого навернення, яке нарешті хоче захопити нас з голови до ніг.

Дон Тоніно Белло

ВЕЛИКИЙ
ЧЕТВЕР

Джованні Баттіста Мороні
(Альбінос, близько 1520-1524 – 1579)

Остання вечеря
1568-1569 роки
Полотно, олія, 295 x 195 см
Романо ді Ломбардія, Церква Санта Марія
Ассунта і Сан Джакомо

ВИБЕРІТЬ... ПІКЛУВАТИСЯ

Хрестимося

З Євангелія від Івана (сfr. 13, 1-15)

Ісус, полюбивши своїх у світі, полюбив їх до кінця. Він підвівся з-за столу, поклав свій одяг, узяв рушник і обмотав його навколо талії. Тоді він налив води в умивальницю і почав обмивати ноги учням і витирати їх рушником, яким був підперезаний. Тож він прийшов до Симона Петра і сказав йому: «Господи, ти обмиєш мені ноги?» Ісус відповів: «Що Я роблю, ви не розумієте тепер; потім зрозумієш. Отже, коли Я, Господь і Учитель, умив вам ноги, то й ви повинні один одному вмивати ноги».

Помолимося разом, кажучи:

Господи, зроби нас здатними до служіння.

Сьогодні проси й нас, як Петра, про готовність дозволити нам умити ноги через Тебе та наших братів. *Ret.*

Ми теж хочемо піклуватися про наших братів, починаючи з членів нашої сім'ї. *Ret.*

У смиренні служіння, наслідуючи ваш приклад, ми відкриваємо, що означає по-справжньому любити і бути коханим. *Ret.*

Завершуємо читанням молитви Слава та знаменням хреста.

П'ятниця 7 квітня

Хрестимося

З Євангелія від Івана (19, 25-30)

Иого мати, сестра його матері, Марія, мати Клеопи, і Марія Магдала стояли біля хреста Ісуса. Тоді Ісус, побачивши Свою матір і біля неї учня, якого любив, сказав до матері: «Жінко, ось син твій!». Тоді Він сказав до учня: «Ось мати твоя!» І з тієї години учень взяв її до себе.

Після цього Ісус, знаючи, що вже все скінчилося, щоб сповнилося Писання, сказав: «Я спраглий». Взявши оцет, Ісус сказав: «Звершилося!» І, схиливши голову, віддав духа.

Помолимося разом, кажучи:

Господи, навчи нас залишатися.

Під Твоїм Хрестом, як учень Іван того дня на Голгофі... *Ret.*

Перед вашими широко розкритими руками на Хресті... *Ret.*

Незважаючи на наші невірності та наше нерозуміння... *Ret.*

Завершуємо читанням молитви Слава та знаменням хреста.

ВИБЕРІТЬ... ЛОЯЛЬНІСТЬ

Страшна
п'ятниця

Франческо Ріццо да Сантакроче
(Венеція, задокументована з 1505 по 1545
рр.)

Мертвий Христос між Марією та св. Іваном
Євангелістом
1518
Панно, олія, 60 x 71 см
Серіна, церква Санта Марія Аннунціата

Хрестимося

3 Євангелія від Івана (cfr. 20, 1-18)

Наступного дня після суботи Марія Магдала пішла до гробниці, коли було ще темно. Вона обернулася і побачив Ісуса; але вона не знала, що то був Ісус, Ісус сказав їй: «Жінко, чого ти плачеш? Кого ви шукаєте?». Вона, вважаючи, що він охоронець саду, сказала йому: «Пане, якщо ти забрав його, скажи мені, де ти його поклав, і я піду за ним». Ісус сказав їй: «Маріє!». Тоді вона, повернувшись до нього, сказала йому на івриті: «Раббоні!», що означає: Учителю! Ісус сказав їй: «Іди до Моїх братів і скажи їм: «Я йду до Отця Мого і Отця вашого, Бога Мого і Бога вашого»». Марія Магдалина негайно пішла сповістити учням: «Я бачила Господа!».

ВИБЕРІТЬ... РАДІСТЬ

Помолимося разом, кажучи:

Це день, що його створив Не Гзнзив Господь:
радіймо та веселімося!

Подібно до Марії з Магдали, ми теж інколи зупиняємось у наших сумних думках,
не в змозі впізнати вас поруч із нами. *Ret.*

Але як тільки ми звертаємося до тебе, твій голос кличе нас по імені і наповнює наші серця радістю! *Ret.*

Ти, воскреслий Розп'ятий, Сину улюблений, посланий нам Отцем, є нашим життям і ведеш нас дорогами любові. *Ret.*

Завершуємо читанням молитви Слава та знаменням хреста.

ВОСКРЕСІННЯ
ПАСХА

Марціал Кароббіо
(Бергамо, задокументовано 1737 р.)

Ісус являється Марії Магдалі
(*Noli me tangere*)
Друга половина 18 ст
Полотно, олія, 300 x 160 см
Грумелло-дель-Монте, церква Святої
Трійці

П'ЯТИДЕСЯТНИЦЯ
ГОСПОДНЯ

Франциск Капелла
(Венеція, 5 липня 1711 - Бергамо, 1784)
П'ятидесятниця
1760 рік
Полотно, олія, 300 x 190 см
Альцано Ломбардо, Базилика Сан-Мартіно

ВИБЕРІТЬ... МІСІЮ

Неділя 28 травня

Хрестимося

З Євангелія від Івана (20, 19-23)

Увечері того дня, першого в тижні, коли двері того місця, де перебували учні, були зачинені через страх перед юдеями, прийшов Ісус, став посередині та й промовив до них: «Мир вам!» Сказавши це, він показав їм руки і бік. І зраділи учні, побачивши Господа. Ісус знову сказав їм: «Мир вам! Як Отець послав Мене, так і Я посилаю вас». Сказавши це, він дмухнув і сказав їм: «Прийміть Духа Святого. Кому ви простите гріхи, тому простяться; кому ти не простиш, тому не буде прощено».

Помолимося разом, кажучи:

Пошли твого Духа, Господи, щоб оновити землю.

Зігрійте наші серця і зробіть нас свідками доброти новини Євангелія. *Ret.*

Коли дорога втомить, дай нам сил. Коли нам сумно, розрадь нас. Якщо ви сумніваєтесь, порадьте нас. *Ret.*

Керуй нашим життям, даром Отця нам, щоб воно стало даром братам, яких Ти поставив поруч з нами. *Ret.*

Завершуємо читанням молитви Слава та знаменням хреста.

Завдяки:

дону Луці Делла Джованні за коментарі до першого святкового читання

сімей для свідчень у середу

місіонерів для п'ятничних роздумів

Душпастирське управління культури та Фонд Адріано Бернарджі

для пошуку та видучення творів мистецтва

Олів'єро, Стефанія, Франка, дон Андреа, Джованна,

Джованні, дон Доріано, дон Емануеле, Федеріка та Крістіан

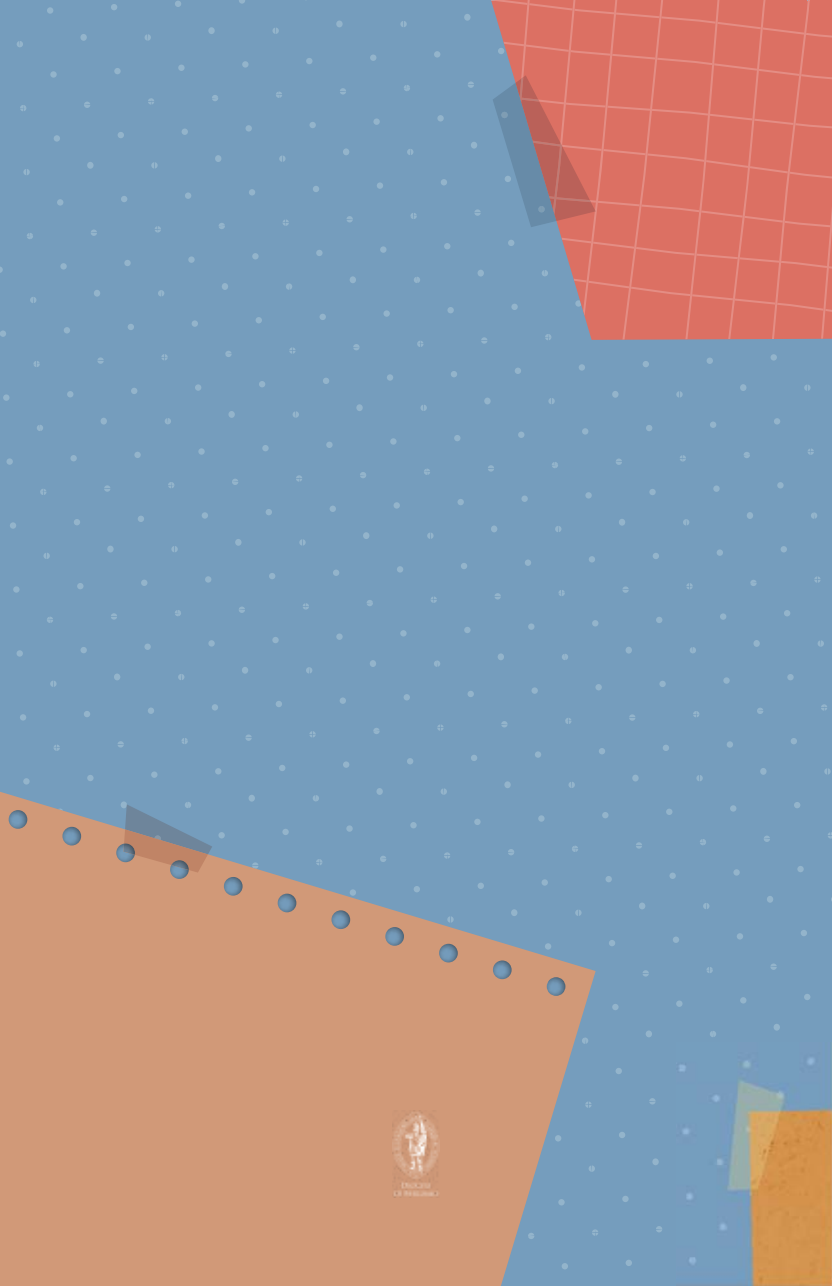
за цінну та постійну співпрацю

Imagen de portada:

Giampietro Silvio, *Cristo morto sostenuto da tre angeli*

Sedrina, chiesa di San Giacomo

OFFICE
OF THE PRESIDENT